

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819201911
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5819201911.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobkyne: Ing. L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. V. XXXX/XX, E., právne zastúpená: JUDr. Michaela Pagáčiková, advokátka, so sídlom P. XX, V. C., proti žalovanému: M. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. V. XXXX/XX, E., právne zastúpený: JUDr. Ľubomír Kuboš, advokát, so sídlom K. XX, E., o zaplatenie 296,99 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 3Csp/110/2019-147 zo dňa 14. januára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **z o s t á v a n e d o t k n u t ý a n a r i a d ť u j e** súdu prvej inštancie vykonať opravu tak, že čiastočné späťvzatie žaloby v časti týkajúcej sa nákladov spojených s liečením, spolu v sume 10,79 eur **p r i p ú ť a** a v tejto časti konanie **z a s t a v u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie pripustil čiastočné späťvzatie žaloby v časti nákladov spojených s liečením v sume 10,79 eur, žalobu zamietol a žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92%.

Nakoľko žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti týkajúcej sa nákladov spojených s liečením v sume 10,79 eur spolu s ich príslušenstvom, v tejto časti konanie zastavil. Žalobkyňa zobrala túto časť žaloby v časti 0,05 eur späť už podaním 27.01.2020 a v časti 10,74 eur na pojednávaní dňa 05.12.2020.

Konštatoval, že v zmysle § 193 CSP bol viazaný rozhodnutím Okresného úradu Žilina, odborom opravných prostriedkov č. OÚ-ZA-OOP1-2019/041408/TOT zo dňa 22.10.2019, a to v jeho časti A, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. b) zák.č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Teda je viazaný rozhodnutím o priestupku, ktoré sa stalo právoplatným 18.11.2019, a to nielen výrokom o vine, ale aj všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré boli podmienkou uznania žalovaného za vinného z uvedeného priestupku, a preto nemôže vytvoril vlastný názor na to, či zranenie žalobkyne zavinil žalovaný a ani to, akým spôsobom k zraneniu došlo. Takýmto opätovným preskúmaním naplnenia skutkovej podstaty priestupku ako i podmienok, za ktorých bol spáchaný, by došlo k opätovnému preskúmaniu už právoplatného rozhodnutia o priestupku. Uvedený názor korešponduje s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (napr. I.ÚS SR 269/2011, NS SR 8Cdo/82/2018). Preto vychádzal z výrokovej časti uvedeného rozhodnutia o priestupku, v zmysle ktorého sa žalovaný mal priestupku dopustiť tým, že dňa 30.08.2018 okolo 19.00 hod. v E. v čase, keď jeho bývalá manželka (žalobkyňa) odchádzala z rodinného domu č. XXXX/XX na Ul. R. V., jej vytrhol z rúk knižky a kalendáre, ktoré mala opreté o hruď a ľavou rukou ich

pridržiavala, pričom následkom tohto konania pružinami, ktorými boli kalendáre zviazané a ktoré mala opreté o ľavé rameno, jej spôsobil podľa lekárskeho odborného vyjadrenia MUDr. B. W. zranenie, a to odreninu a podliatiny ľavého ramena s dobou liečenia 5 až 7 dní, čím mal v súvislosti s ublížením na zdraví spôsobiť žalobkyňu škodu, a to za nákup lieku Lioton gél v hodnote 6,79 eur a 4,- eurá poplatok za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v ambulancii, teda v celkovej výške 10,79 eur, a teda inému z nedbanlivosti ublížil na zdraví. Odvolací správny orgán zároveň odkázal poškodenú (žalobkyňu) s jej nárokom na náhradu škody na občianskoprávny súd. Na pojednávaní pred súdom žalovaný uviedol, že si je vedomý viazanosťou rozhodnutia o priestupku, takže skutočnosť, či došlo ku škode na zdraví a k vzniku nákladov spojených s liečením a to, kto škodu spôsobil, nebola sporná a tak nebolo sporné ani, že došlo k vzniku nároku žalobkyne na náhradu škody. Sporná ostala skutočnosť, či si žalobkyňa uplatnila škodu na zdraví v súlade so Zákonom o náhrade bolesti.

Námietku žalovaného, že MUDr. B. W. nebol oprávnený vystaviť predložený lekársky posudok, posúdil súd ako nedôvodnú. Z lekárskeho správ vydaných HNŠP Trstená vyplýva, že žalobkyňa bola ošetrovaná v príjmovej chirurgickej ambulancii lekárskej služby prvej pomoci. Cieľom takto poskytovanej zdravotnej starostlivosti, je poskytnutie neodkladnej zdravotnej starostlivosti a následne, ak je pacient po takomto vyšetrení odoslaný do domáceho liečenia, tak počas tohto jeho liečenia už nie je jeho ošetrovateľom lekár z ambulancie lekárskej služby prvej pomoci, ale pacient sa dostáva do zdravotnej starostlivosti jeho všeobecného lekára alebo určeného ambulantného lekára špecialistu. Lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia preto môže vystaviť aj všeobecný lekár na základe lekárskeho správ od iných poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, pokiaľ je ošetrovateľom daného pacienta. Predložený lekársky posudok vystavil všeobecný lekár žalobkyne, čo nebolo sporné, konal tak v rámci svojich kompetencií.

Vo vzťahu k obsahovým nedostatkom predloženého lekárskeho posudku považuje za dôvodné námietky žalovaného. Z predloženého lekárskeho posudku vyplýva, že v kolónke diagnóza sa nachádza len slovné pomenovanie klasifikácie poškodenia na zdraví podľa položky č. 114 (povrchová rana hornej končatiny chirurgicky ošetrovaná) z prílohy č. 1 zák.č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj Zákona o náhrade za bolesť) a nie diagnóza v zmysle Medzinárodnej klasifikácie chorôb (§ 3 ods. 1 zák.č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s opatrením Štatistického úradu Slovenskej republiky č. 22/1994 Z.z. z 31.01.1994, ktorým sa zavádza Medzinárodná štatistická klasifikácia chorôb a pridružených zdravotných problémov v znení 10. decenálnej revízie). V predloženom lekárskom posudku sa ďalej nenachádza zdôvodnenie bodového ohodnotenia. Takýto nedostatok by nepovažoval za podstatný, ak by bolo bodové ohodnotenie na dolnej hranici rozpätia bodov pri danej položke, avšak bodové ohodnotenie je o 50% vyššie (15 bodov), ako je najvyššie možné bodové ohodnotenie pri danej položke podľa prílohy č. 1 Zákona o náhrade za bolesť (interval 5 - 10 bodov). Ustanovenie § 9 ods. 5 Zákona o náhrade za bolesť síce pripúšťa zvýšenie bodového ohodnotenia bolesti až o polovicu, avšak o takomto zvýšení nie je v predloženom lekárskom posudku žiadna zmienka. Predložený lekársky posudok je tak nepreskúmateľný, nakoľko nie je z neho zrejmé na základe čoho lekár, ktorý ho vydal, dospel k výške bodového ohodnotenia 15 bodov. Z lekárskeho správ vydaných HNŠP Trstená a predložených žalobkyňou je zrejmé, že liečba žalobkyne prebiehala bez vážnejších komplikácií a vzhľadom k charakteru zranenia v nich opísaného a priloženej fotodokumentácii, nie je zrejmé, prečo by malo byť bodové ohodnotenie navyšované nad zákonom predpokladanú hodnotu, resp. prečo by malo byť v hornej polovici zákonom predpokladaného intervalu. Nakoľko súd nemá patričné odborné znalosti v danej problematike, bolo práve úlohou lekárskeho posudku objasniť tieto otázky, čo sa však vzhľadom k absencii obsahových náležitostí predloženého lekárskeho posudku nestalo.

2. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP, keď mal zato, že nárok žalobkyne, ktorý predstavoval náhradu nákladov spojených s liečením, bol uplatnený oprávnene a žalovaný uvedený nárok zaplatil až po podaní žaloby, preto späťvzatie žaloby v tejto časti bolo zavinené konaním žalovaného. Úspech jednotlivých strán sporu odvodzoval od pôvodne žalovanej istiny 296,99 eur a úspech žalobkyne bol v rozsahu 4%, úspech žalovaného v rozsahu 96%, z tohto dôvodu žalovanému voči žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 92%.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a vo výroku o nároku na náhradu trov konania, podala odvolanie žalobkyňa. Je toho názoru, že súd prvej inštancie nekonal v rámci svojich zákonných právomocí, keď opomenul skutočnosť, že ako poškodená, teda osoba, ktorej žalovaný svojím protiprávnym konaním preukázateľne ublížil na zdraví, jednoznačne

preukázala opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, teda preukázala, že jej bola spôsobená škoda na zdraví s dobou liečenia 5 až 7 dní, preukázateľne ju spôsobil žalovaný svojím protiprávnym konaním a preukázateľne jej vznikol nárok na náhradu škody na zdraví a teda aj nárok na bolestné. Poukázala na rozhodnutia o priestupku tak prvostupňového orgánu ako aj druhostupňového orgánu, pričom správny orgán v priestupkovom konaní v súlade s § 70 ods. 2 Zákona o priestupkoch odkázal žalobkyňu ako poškodenú, aby si nárok na náhradu škody uplatnila žalobou v občianskom súdnom konaní. Ublíženia na zdraví sa tak žalovaný voči nej preukázateľne dopustil na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia o priestupku. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 193 CSP, ktoré zakotvuje viazanosť všeobecných súdov rozhodnutiami príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Súd tak nemôže vytvoriť vlastný názor ohľadne skutkových zistení ustálených vo výrokovvej časti právoplatného rozhodnutia a o okolnostiach spáchania priestupku, ktoré sú ustálené vo výrokovvej časti právoplatného rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní. Keď vo výrokovvej časti právoplatného rozhodnutia o priestupkovom konaní bolo konštatované, že žalobkyňa bola skutočne spôsobená škoda na zdraví, nemožno konštatovať v občianskom súdnom konaní, že by podanie žaloby o náhradu škody bolo zo strany žalobkyne celkom zjavne nedôvodné. Preukázala opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody na zdraví spočívajúcu v náhrade priamych liečebných nákladov, ako aj uplatneného nároku náhrady za bolesť. Súd je toho názoru, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konaniach, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku (analogicky lekárskeho posudku). V týchto prípadoch však v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, resp. ak preukázal opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku na náhradu škody. Podľa jej názoru nemožno žalujúcu stranu totiž absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade škody na zdraví považuje za rozhodujúce, že preukázala, že do jej práva bolo zasiahnuté, že jej bola spôsobená škoda na zdraví s dobou liečenia 5 až 7 dní a že škodu na zdraví jej preukázateľne spôsobil žalovaný. Samotná výška ujmy je potom druhotná otázka, pričom výška škody pri bolestnom je odbornou otázkou posudzovanou posudkovým lekárom, príp. znalcom a preto môže presahovať možnosti a odborné znalosti žalujúcej strany sporu, ktorá výšku škody nedokáže odborne posúdiť inak, len tak, že do žaloby de facto „skopíruje“ výšku škody tak, ako bola vyčíslená v odbornom posudku o bolestnom. V danom prípade sa spoliehala na správnosť určenia výšky bolestného v rámci lekárskeho posudku a v rámci právoplatného výroku rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, kde správny orgán výšku škody ustálil práve odkazom na lekársky posudok MUDr. B. W. a súčasne žalobkyňa v rámci svojich legitímnych očakávaní mala zato, že súd bude výrovkou časťou rozhodnutia, vydaného v priestupkovom konaní, viazaný v súlade s § 193 CSP. Je toho názoru, že v občianskoprávnom konaní o nároku na náhradu škody na zdraví je preto nutné ju považovať za plne procesnú úspešnú stranu, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia závisela výlučne od bodového ohodnotenia bolestného. V danom prípade sa problematickou javí otázka bodového hodnotenia bolestného. V tejto súvislosti poukazuje na to, že zákon č. 437/2004 Z.z. bol vydaný ako samostatný zákon k právnej úprave náhrady škody na zdraví, upravenej v § 444 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), ktorý upravil pri škode na zdraví len všeobecne povinnosť odškodnenia bolesti poškodeného a sťaženia jeho spoločenského uplatnenia. V danom prípade lekár bodové hodnotenie za bolesť ustálil podľa prílohy č. 1, časť I - sadzby bodového hodnotenia za bolesť pri úrazoch v zmysle zák.č. 437/2004 Z.z. ako položku pod poradovým č. 114, t.j. povrchová rana hornej končatiny, chirurgicky ošetrená, za ktorú zákon ukladá bodové hodnotenie v rozmedzí 5 až 10 bodov. Klasifikáciu poranenia žalobkyne považujú za vykonanú správne. Ako problematické sa javí skutočnosť, že posudzujúci lekár vo svojom lekárskom posudku navýšil rozsah bodového hodnotenia o 50%, teda priznal bodové hodnotenie bolestného v rozsahu 15 bodov, avšak priamo v posudku nevysvetlil dôvody takéhoto nadlimitného navýšenia odškodného za bolesť. Zákon č. 437/2004 Z.z. v zmysle § 9 ods. 3 a 5 umožňuje navýšenie hodnotenia za bolesť o 50% a jediným pochybením, ktoré možno lekárskeho posudku vyčítať, je nedostatočné zdôvodnenie takéhoto nadlimitného bodového hodnotenia za bolesť. Prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia výslovne vyjadril spôsobom, že by takýto nedostatok lekárskeho posudku nepovažoval za podstatný, ak by bolo bodové ohodnotenie na dolnej hranici rozpätia bodov pri danej položke. Tu si však dovoľuje poukázať na to, že otázka bodového hodnotenia je otázkou odborného charakteru a neprináleží súdu hodnotiť, ako lekár mal a mohol hodnotiť bolesť, ktorú žalobkyňa utrpela v dôsledku ublíženia na zdraví. Samotný súd si tak protirečí v tom, že v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že by lekársky posudok akceptoval, pokiaľ by v ňom lekár uviedol nižší počet bodov, resp. pokiaľ by sa bodové hodnotenie

nachádzalo na dolnej hranici rozpätia bodov pri položke, avšak vo výrokovej časti rozsudku prvostupňový súd nepriznal žalobkyni nárok na náhradu bolestného ani len v rozsahu jedného eura. Preto rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby považuje za vrcholne nespravodlivé, s ohľadom na názor súdu vyslovený v odôvodnení napadnutého rozsudku v ods. 29, v zmysle ktorého uvádza, že by mohol bodové hodnotenie akceptovať v rozmedzí dolnej hranice rozpätia bodov. Je toho názoru, že posudzujúci lekár vykonal bodové hodnotenie za bolesť v súlade so zákonom č. 437/2004 Z.z. a v súlade s prílohou č. 1 citovaného zákona a nemožno povedať, že by lekár pri určovaní bodového hodnotenia za bolesť nekonal v medziach zákona č. 437/2007 Z.z. alebo, že by nejakým spôsobom prekročil rozsah svojich kompetencií, keď nadlimitne o 50% navýšil rozsah bodového hodnotenia v súlade s § 9 ods. 5 citovaného zákona. Možno mu hádam vyčítať len to, že v posudku nevysvetlil bližšie dôvody tohto nadlimitného hodnotenia. Postup prvostupňového súdu, ktorý podľa jej právneho názoru unáhlene úplne zamietol nárok žalobkyne na bolestné meritórnym rozhodnutím s odôvodnením, že si svoj nárok na náhradu škody za bolesť neuplatnila predpísanou formou, a to aj napriek tomu, že svoj nárok na náhradu škody riadne preukázala, resp. preukázala opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, avšak nemohla zodpovedať za formálne nedostatky lekárskeho posudku, resp. za absenciu odôvodnenia nadlimitného bodového hodnotenia, považuje za postup napíňajúci znaky odmietnutia prístupu účastníka k spravodlivému a nestrannému súdu v rozpore so zásadou de negatio iustice ako súčasť práva na spravodlivý proces garantovaného v zmysle článku 46 Ústavy SR. Je toho názoru, že procesný postup súdu jej znemožnil realizovať a napíňať svoje procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, je postihnuté závažnými vadami, ktoré môžu mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci a tým aj jeho nezákonnosť. Súd pochybil tiež tým, že vykonal dokazovanie jednostranne, v neprospech žalobkyne a v prospech žalovaného, čím hrubo narušil princíp rovnosti účastníkov a rovnosti zbraní ako jeden zo základných atribútov práva na spravodlivý proces. Súd od nej požadoval, aby vysvetlila, resp. zdôvodnila bodové hodnotenie uvádzané v lekárskom posudku, resp. aby vysvetlila dôvody navýšenia rozmedzia bodového hodnotenia, hoci sa jedná o otázky odborného charakteru. Pokiaľ mal súd pochybnosti o správnosti rozsahu bodového hodnotenia, ktoré bolo posudkovým lekárom navýšené, mohol nariadiť vykonanie znaleckého dokazovania, prípadne rozhodnúť o primeranom modifikovaní výšky náhrady škody. Zákon nedáva možnosť súdu žiadnu náhradu škody nepriznať za predpokladu, že preukázala, že jej škoda riadne vznikla a kto za ňu zodpovedá. Ďalšia tzv. „iná vada“ rozhodnutia spočíva v neúplnom a nedostatočnom odôvodnení rozsudku, pričom rozhodnutie súdu o zamietnutí nároku na náhradu za bolesť logicky nevyplýva z obsahu vykonaného dokazovania, nekorešponduje s právoplatným rozhodnutím vydaným v priestupkovom konaní a dokonca súd sám si protirečí v tom, keď síce žalobkyni nepriznal nárok na bolestné ani len v rozsahu jedného eura, hoci v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že za primeranú mieru odškodného za bolesť by považoval, ak by posudkový lekár stanovil rozsah bodového hodnotenia v rozsahu pri dolnej hranici konkrétnej položky. V napadnutom rozhodnutí absentuje dostatočne vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie, v ktorom by súd podrobne vysvetlil svoje úvahy, ktorými sa spravoval a na základe ktorých vyhodnotil skutkový a právny stav, a teda napadnuté rozhodnutie možno vzhľadom na absenciu uspokojivého odôvodnenia považovať za nepreskúmateľné a arbitrárne. Právo na spravodlivý proces tak vyžaduje, aby rozhodnutie súdu sa javilo ako spravodlivé a správne, aby bolo riadne zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Výrok o nároku na náhradu trov konania považuje za celkom zjavne nemajúci oporu v platnom práve, až za nemorálne. Poukazuje na to, že utrpela škodu na zdraví s dobou liečenia 5 až 7 dní v dôsledku neoprávneného konania žalovaného, za ktorý bol žalovaný právoplatne uznaný vinným zo spáchania priestupku. Nárok na náhradu škody si riadne uplatnila v priestupkovom konaní, ako však vyplýva z právoplatného rozhodnutia v priestupkovom konaní, len nedopatrením správny orgán o nároku na náhradu škody opomenul rozhodnúť, a preto odvolací orgán v priestupkovom konaní výslovne odkázal žalobkyňu výrokom svojho rozhodnutia, aby si náhradu škody vymáhala v občianskom súdnom konaní. S ohľadom na uvedené nemožno skonštatovať, že by podanie žaloby zo strany žalobkyne bolo neúčelné alebo bezdôvodné, či dokonca, že by svojím konaním nedôvodne vyprovokovala vznik súdneho sporu. V konaniach o náhrade škody na zdraví nemožno za procesne neúspešného považovať žalobcu vtedy, ak preukázal opodstatnenosť nároku na náhradu škody. Nezáleží pritom, ako bude samotná výška škody v konaní vyčíslená, nakoľko určenie výšky škody závisí často len od odborného posúdenia znalcom, prípadne posudkovým lekárom (pozn. odvolacieho súdu - správne malo byť nemožno). Vzhľadom na skutočnosť, že podanie žaloby na súd žalobkyňu odkázal priamo správny orgán, možno považovať žalobu za dôvodnú a opodstatnenú. Výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Majú zato, že s ohľadom na okolnosti prípadu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré súd mal a mohol zvážiť pri rozhodovaní o trovách konania a

síce, že ublíženie na zdraví žalobca evidentne spôsobil svojím protiprávnym konaním a keby nebolo protiprávneho konania žalovaného, tak by žalobkyňa neutrpela žiadnu škodu na zdraví a nevznikli by jej žiadne liečebné náklady a v súvislosti s tým by žiadnej zo sporových strán nevznikli ani náklady priestupkového a občianskoprávneho súdneho konania. Poukázala na ust. § 251 CSP, keď trovy konania predstavujú odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikajú v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Navrhuje napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a III. zmeniť tak, že jej prizná žalovanú sumu 286,20 eur spolu s úrokom z omeškania a zároveň jej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný k odvolaniu žalobkyne sa vyjadril, že s odvolaním nesúhlasí a odvolanie považuje za zavádzajúce, keďže tvrdenia uvedené v tomto odvolaní sú nesprávne, nepravdivé, klamlivé a zavádzajúce. V plnej miere sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvého stupňa, pričom tento považuje za vecne a právne správny, vychádzajúci z vykonaného dokazovania a vydaný v súdnom konaní, v ktorom boli dodržané všetky zákonom stanovené procesné postupy. Vzhľadom na uvedené sa v plnej miere pridrižiava skutkových tvrdení, ako aj právnych argumentov uvedených vo vyjadreniach v písomnej forme alebo na pojednávaní počas konania pred súdom prvej inštancie. Poukázal na ust. § 444 OZ, pričom Občiansky zákonník obsah a spôsob odškodnenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia ďalej neupravuje a vymedzenie obsahu týchto pojmov necháva na úpravu v osobitnom predpise, ktorým je v súčasnosti Zákon o náhrade za bolesť, ktorý vychádza pri náhrade za bolesť z bodového hodnotenia uvedeného v prílohe k zákonu. V písomnom vyhotovení lekárskeho posudku musí posudzujúci lekár uviesť údaje požadované zákonom (§ 8 ods. 1), inak nie je posudkom podľa § 3 ods. 2 Zákona o náhrade za bolesť. Výslovne sa požaduje, aby z posudku bolo zrejmé, na základe akých skutočností posudzujúci lekár dospel k celkovému počtu bodov. Pri hodnotení bolesti sa hodnotí akútna fáza bolesti a bolesť. Ak pre bolesť je sadzba bodového hodnotenia ustanovená rozpätím bodov, pri hodnotení sa prihliada na rozsah a spôsob poškodenia na zdraví, jeho závažnosť a priebeh liečenia, vrátane náročnosti liečenia a vzniknuté komplikácie. Pri ľahšom alebo kratšom priebehu liečenia bolesti sa použije počet bodov pri dolnej hranici rozpätia bodov. Listina predložená žalobkyňou nie je lekárskeho posudkom pre účely splnenia základnej obligatórnej náležitosti priznania nároku na náhradu za bolesť, pretože v písomnosti, ktorú žalobkyňa predložila ako tvrdený lekárskeho posudok, absentujú základné zákonné obsahové náležitosti, a to určenie diagnózy a zdôvodnenie hodnotenia v bodoch. Napokon, počet bodov v položke č. 114 je v rozmedzí 5 až 10 bodov a lekárskeho posudok predložený žalobkyňou bol v rozpore s týmto rozpätím. I touto lekárskeho správou dochádza k porušeniu ust. § 9 ods. 3 Zákona o náhrade za bolesť, nakoľko pri ľahšom alebo kratšom priebehu liečenia bolesti sa použije počet bodov v dolnej hranici rozpätia. Podstatnou okolnosťou sú teda zásadné nedostatky predloženého lekárskeho posudku. Tento je nepreskúmateľný, nakoľko nie je z neho zrejmé na základe čoho lekár, ktorý ho vydal, dospel k výške bodového hodnotenia 15 bodov, a preto na jeho podklade nemožno priznať akúkoľvek peňažnú náhradu. Žalobkyňa ako dominus litis disponuje konaním a jeho predmetom, preto procesné oprávnenia týkajúce sa akejkoľvek dispozície s návrhom prináleží výlučne žalobkyňi. Žalobkyňa bola osobou, ktorá rozhodovala o existencii sporu a bolo na jej vôli, či podá žalobu a či aj v priebehu sporu (a to aj vo fáze konania o opravnom prostriedku) bude mať záujem na ďalšom vedení sporu a v akom rozsahu. Žalobkyňa účelovo tvrdí v snahe zavádzať súd, že výška ňou požadovaného plnenia je iba sekundárnou - „menej podstatnou“ okolnosťou popri zistení priestupkového orgánu. Pritom ale zjavne opomína skutočnosť, že pri uplatňovaní nároku na peňažné plnenie sú esenciálnou súčasťou dva aspekty, a to právny dôvod a výška. Pri uplatňovaní relatívnej náhrady je podstatnou okolnosťou taktiež nevyhnutne preukázať zákonným spôsobom aj výšku uplatneného nároku. Podľa jeho názoru u žalobkyne sa jedná o procesne neúspešného žalobcu, pretože v konaní nepreukázala opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku na náhradu škody čo do dôvodu a výšky, pričom oba tieto atribúty sa vždy posudzujú vo vzájomnej súvislosti a pre úspech v spore musia byť preukázané kumulatívne. Je nepochybne dané, že priestupkový orgán právoplatným rozhodnutím jasne odkázal žalobkyňu, aby si nárok na náhradu škody vymáhala v občianskom súdnom konaní, avšak bolo vecou žalobkyne, aby preukázala legitímnu výšku svojho nároku. Princíp sporového konania založený na kontradikcii sporových strán nepočíta s možnosťou, kedy by mal súd vzhľadom na nedostatok dôkazov žalobcu iniciatívne vykonávať znalecké dokazovanie o skutočnostiach, na ktorých sa zakladá žaloba a ktoré sa v priebehu konania ukážu ako žalobcom nepreukázané. K tvrdeniam žalobkyne o nemorálnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poukázal na to, že v našom právnom a justičnom prostredí naďalej platí zásada, ktorá platila už v Rímskom práve, podľa ktorej „vigi lantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Žalobkyňa sama je zodpovedná za výsledok

sporového konania. Následkom toho je nevyhnutne aj zodpovednosť za náklady (trovy konania), ktoré v súvislosti s ňou iniciovaným konaním vznikli. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

5. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359 a § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách ust. § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav z predložených a navrhovaných dôkazov, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávanej veci vecne správne posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Žalobkyňa namietala, že súd je v zmysle § 193 CSP viazaný rozhodnutím v priestupkovom konaní o tom, že bol spáchaný priestupok, o tom kto ho spáchal a nemôže si vytvoriť vlastný názor ohľadne skutkových zistení ustálených vo výrokovvej časti právoplatného rozhodnutia a o okolnostiach spáchania priestupku, ktoré sú ustálené vo výrokovvej časti právoplatného rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní. Odvolací súd považuje za nutné podotknúť, že súd prvej inštancie v zmysle uvedeného vychádzal a dané náležite odôvodnil v bode 12. napadnutého rozsudku. Teda súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno, že v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného jej vznikla škoda na zdraví a rozhodnutím správneho orgánu v priestupkovom konaní žalobkyňa preukázala právny dôvod (základ nároku) na náhradu škody. Žaloba žalobkyne bola zamietnutá z dôvodu, že náležite nepreukázala výšku tejto relutárnej náhrady.

9. Podľa čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

10. Podľa čl. 9 Základných princípov Civilného sporového poriadku strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

11. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na sporovej strane, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je strana, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. V prípade, ak na základe navrhnutých dôkazov súd nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie, musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej sporovej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Obsahom princípu kontradiktórnosti civilného sporového konania je existencia práve dvoch proti sebe stojacich sporových strán s kontradiktórnym záujmom na výsledku civilného procesu, v ktorom žalobca a žalovaný vyvíjajú procesnú aktivitu smerom k výsledku konania, ktorý by im bol na prospech. Každá sporová strana má právo vyjadriť sa k výsledkom procesnej aktivity svojej protistrany.

12. Podľa § 9 ods. 1, 3 a 5 Zákona o náhrade za bolesť, (1) posudzujúci lekár hodnotí bolesť podľa sadziieb ustanovených v prílohe č. 1 v I. a III. časti. Pri určovaní bodového hodnotenia bolesti sa hodnotí akútna fáza bolesti. (3) Ak je sadzba bodového hodnotenia za bolesť ustanovená rozpätím bodov, pri

hodnotení sa prihliada na rozsah a spôsob poškodenia na zdraví, jeho závažnosť a priebeh liečenia vrátane náročnosti liečenia a na vzniknuté komplikácie. Pri ľahšom alebo kratšom priebehu liečenia bolesti sa použije počet bodov pri dolnej hranici rozpätia bodov a pri ťažšom alebo dlhšom priebehu liečenia sa použije počet bodov pri hornej hranici rozpätia bodov. Pri popáleninách sa prihliada v rámci rozpätia bodov na ich umiestnenie a pôvod. (5) Bodové hodnotenie bolesti sa zvýši až o polovicu, ak a) vznikla infekcia rany okrem tetanu; bodové hodnotenie bolesti možno zvýšiť len v súvislosti s ranou, ktorej čas liečenia sa infekciou predĺžil, b) poškodenie na zdraví vyžadovalo bolestivejší spôsob liečenia alebo pri liečení nastali komplikácie, c) povaha poškodenia na zdraví si vyžiadala operačný výkon, pričom za operačný výkon sa nepovažuje injekcia, punkcia kĺbu, hrudníka a abscesu, infúzia a transfúzia; toto zvýšenie sa nevzťahuje na operačný výkon, ak je zahrnutý v sadzbe pre príslušné poškodenie na zdraví.

13. V preskúmvanej veci bolo konštatované, že žalobkyňa nepreukázala výšku uplatňovanej škody spočívajúcej v bolestnom. Správne súd prvej inštancie v bode 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že nie je možné vychádzať z lekárskeho posudku predloženého žalobkyňou, nakoľko v tomto posudku bolo jej zranenie subsumované pod položku č. 114 prílohy č. 1 Zákona o náhrade za bolesť, ktorý obsahuje bodové rozpätie 5-10 bodov, pričom v lekárskom posudku bolo zranenie žalobkyne obodované na 15 bodov (teda nad limit) bez náležitého odôvodnenia, a teda lekársky posudok predložený žalobkyňou bol v rozpore s týmto rozpätím. K námietke žalobkyne, že rozhodnutím súdu prvej inštancie (hoci preukázala, že jej bola spôsobená škoda na zdraví) jej nebola priznaná náhrada ani vo výške 1 eura, odvolací súd poukazuje na to, že sa jedná o odbornú otázku a súd nemá oprávnenie bodové ohodnotenie v lekárskom posudku modifikovať. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že by nedostatok odôvodnenia bodového ohodnotenia nepovažoval za podstatný, ak by bolo bodové ohodnotenie na dolnej hranici rozpätia bodov pri danej položke, tým konštatoval, že pokiaľ by bolo bodové hodnotenie vykonané v rozpätí danej položky, nebola by prekážka priznať nárok žalobkyne v zmysle predloženej lekárskej správy. Predmetná lekárska správa však obsahuje nadlimitné ohodnotenie bolestného (o 50% vyššie ako je horná hranica bodového ohodnotenia), ktoré je uvedené v tabuľke základných bodov, a ani nie v tabuľke v zmysle § 9 ods. 5 Zákona o náhrade za bolesť, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia posudzujúcim lekárom. Takýto lekársky posudok treba považovať za nedostatočný a nepresvedčivý. Zákon č. 437/2004 Z.z. vo svojom ustanovení § 8 ods. 1 upravuje náležitosti lekárskeho posudku, ktoré musí každý lekársky posudok vyhotovený na účely náhrady za bolesť obsahovať, a to v rozsahu označenia mena, priezviska, dátumu narodenia, adresy trvalého pobytu alebo prechodného pobytu a povolania poškodeného, dátumu vzniku poškodenia na zdraví, miesta, kde vzniklo poškodenie na zdraví, čísla položiek, podľa ktorých sa hodnotila bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, určenia diagnózy, hodnotenia v bodoch a zdôvodnenie a celkového počtu bodov s tým, že podľa § 8 ods. 2 menovaného zákona z lekárskeho posudku musí byť zrejmé, na základe akých skutočností posudzujúci lekár dospel k celkovému počtu bodov. V tejto súvislosti odvolací súd ďalej uvádza, že žalovaný v rámci celého konania od počiatku namietal bodové hodnotenie, najskôr, že je nad limit danej položky a následne, že neobsahuje ani zdôvodnenie stanovenia bodov.

Žalobkyňa tak neuniesla dôkazné bremeno ohľadne výšky vzniknutej škody. Pokiaľ namietala, že postupom súdu prvej inštancie je bolo znemožnené realizovať jej procesné práva a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces odvolací súd považuje za nutné poukázať na to, že žalovaný už v odpore proti platnému rozkazu namietal, že bolesť je obodovaná nad limit bodového ohodnotenia 5-10 bodov v zmysle položky č. 114, právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 15.12.2020 namietal, že lekárska správa má nedostatky, keď neobsahuje určenie diagnózy, zdôvodnenie hodnotenia v bodoch, počet bodov je v rozpore s právnym predpisom; zákonný sudca na pojednávaní dňa 15.12.2020 v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedol čo je medzi stranami sporné a čo je nesporné, ako aj predbežné právne posúdenie (minutáž 24:18 zvukového záznamu), v ktorom konštatoval že je dôkazná núdza ohľadne obodovania bolestného, pričom lekársky posudok je v logickom rozpore s ostatnými podkladmi a položkou č. 114, keď bodové rozpätie je 5-10 bodov, napriek tomu žalobkyňa na odstránenie tohto nedostatku neprodukovala žiadne dôkazy a ani nenavrhovala vykonanie ďalších dôkazov (napr. predloženie doplnenia lekárskej správy; vypočut' lekára, ktorý vydal lekársku správu; nariadiť znalecké dokazovanie a pod.). Navrhla pripojiť priestupkový spis, z ktorého však nie je možné zistiť iné bodové hodnotenie, ako bolo predložené v tomto konaní, a ako už bolo vyššie konštatované súd prvej inštancie v zmysle § 193 CSP bol viazaný, že žalovaný bol uznaný za vinného z priestupku a mal žalobkyne spôsobiť ublíženie na zdraví v rozsahu liečby 5-7 dní, v zmysle lekárskeho odborného vyjadrenia MUDr. B. W., pričom v rozhodnutí o priestupku sa nekonštatuje ako bolo obodované bolestné žalobkyne, ako poškodenej. Žalobkyňa iba naďalej trvala na tom, že v priestupkovom konaní bolo preukázané,

že jej žalovaný svojim protiprávnym konaním spôsobil ublíženie na zdraví, za čo bol uznaný vinným z priestupku. Uvedené však v konaní nebolo sporné, a ako bolo konštatované súd prvej inštancie v bode 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku skonštatoval, že nebolo sporné, že došlo k vzniku nároku žalobkyne na náhradu škody, avšak sporná ostala skutočnosť, či si škodu uplatnila v súlade so Zákonom o náhrade bolesti, teda či preukázala výšku škody. Súd prvej inštancie nekonštatoval, že podala nedôvodnú žalobu, ako to tvrdí žalobkyňa v odvolaní.

14. Podľa § 185 ods. 1, 2 a 3 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. (1) Súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak. (2) Súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva. (3) Žalobkyňa v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie, že pokiaľ mal pochybnosti o bodovom ohodnotení, mal nariadiť znalecké dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia, súd prvej inštancie v tomto sporovom konaní nemal možnosť nariadiť znalecké dokazovanie bez návrhu niektorej zo sporových strán, nakoľko sa nejedná o dôkaz vyplývajúci z verejného registra alebo zoznamu, daný dôkaz by nebol na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, prípadne či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, alebo za účelom zistenia cudzieho práva.

15. Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí nedostatočným odôvodnením, a to najmä že z odôvodnenia nie je jasné, akými úvahami sa súd spravoval keď dospel k záverom uvádzaným vo výrokovvej časti rozsudku, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a vôbec z neho nevyplývajú dôvody, pre ktoré súd nebral v úvahu prostriedky obrany - listinné dôkazy predkladané žalobkyňou. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sporových strán (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Okresný súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Náležite sa vysporiadal so súdnou judikatúrou týkajúcou sa preskúmvanej veci. Rozhodnutie presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil pokiaľ ide o viazanosť súdu rozhodnutím v priestupkovom konaní v zmysle § 193 CSP, neunesení dôkazného bremena žalobkyňou ohľadne výšky škody na zdraví (bolestné).

16. Napokon žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie vykonal dôkazy iba jednostranne v neprospech žalobkyne a v prospech žalovaného, čím mal hrubo porušiť princíp rovnosti účastníkov a rovnosti zbraní.

S uvedeným konštatovaním sa odvolací súd nestotožňuje, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie všetkými dôkazmi produkovanými žalobkyňou, žalobkyňa ani netvrdí, ktorý dôkaz súd prvej inštancie na jej návrh nevykonal. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy vyhodnotil v zmysle § 191 CSP jednotlivo a v vzájomnej súvislosti a správne konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazne bremeno ohľadne výšky nároku na náhradu škody titulom ublíženia na zdraví - bolestného.

17. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko ho nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V prejednávanej veci hoci výška nároku bolestného závisela od odborného posúdenia, žalobkyňa však predložila neúplnú lekársku správu na priznanie daného nároku a napriek námietkam žalovaného, predbežného posúdenia zákonného sudcu predloženej lekárskej správy, žalobkyňa ostala nečinná a nenavrhovala a ani nepredložila žiadne ďalšie dôkazy, aby uvedený nedostatok odstránila. V dôsledku neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou ohľadne výšky škody, nebola jej priznaná ani časť žalobou uplatneného nároku, preto podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa nemohlo vychádzať z vyššie konštatovanej zásady, že sa jednalo o procesne úspešnú žalobkyňu. Z dôvodu toho, že žalobkyňa vo veci riadne nepokračovala a nepredložila náležité dôkazy (vzhľadom na nedostatky namietané žalovaným, predbežným posúdením súdom na pojednávaní 15.12.2020) v danom prípade nie je možné ani vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa a podľa § 257 CSP úspešnému žalovanému nepriznať nárok na náhradu trov konania.

18. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa preukázala dôvodnosť uplatňovaného nároku, avšak bola v dôkaznej núdzi ohľadne jeho výšky, ako aj o pomere úspechu v konaní vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ani v tomto štádiu konania odvolací súd nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov odvolacieho konania, ako to bolo konštatované v bode 17. odôvodnenia.

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)